

Разболял ми се е млад Стефан,  
млад Стефан, млада войвода,  
между две гори зелени,  
нямало никой при него,  
кой да му вода подаде,  
кой да му сянка направи,  
освен две сиви орленца.  
С крила му сянка държаха,  
с човка му вода даваха,  
с нокти му хлебец трошаха.  
Стефан орленца-думаше:  
– Вийте се, вийте два орла,  
два орла, два сиви сокола,  
до де ми душа излезе.  
Тогава долу слезнете,  
с бели се мяса наяжете,  
и с черни кърви напийте.  
Ено ви моля, орленца,  
дясна ми ръка вземете,  
и на ръката, ръкава,  
и на пръста ми, пръстена,  
та ги на мама занесте.  
Да знае мама, да помни,  
кога ми е риза кроила,  
между Великден, Гьорговден,  
на Великия четвъртък  
и на Разпетия петък.  
Орленца Стефан думаха:  
– Стефана, Стефан Караджа,  
де ще ти двори намерим?  
Стефан орленца пак дума:  
– Мойте са двори най-лични,